

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **B. Ž.**, zastoupeného JUDr. Jáchymem Kanarkem, advokátem, se sídlem Smetanova 17, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2006, č. j. 22 Cad 154/2006 - 26,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2006, č. j. 22 Cad 154/2006 - 26, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 16. 6. 2006, č. X, byla žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o poskytnutí zvláštního příspěvku k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 357/2005 Sb.“), ve výši 2500 Kč zamítnuta. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že stěžovatel dle prokázaných skutečností v táboře nucených prací strávil dobu od 7. 11. 1950 do 2. 11. 1951, což je méně než 12 měsíců, jak to vyžaduje § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 citovaného zákona, a proto nárok na zvláštní příplatek k důchodu stěžovateli nevznikl.

Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž především namítal, že byl zařazen do tábora nucených prací výměrem Krajského

národního výboru v Brně ze dne 31. 7. 1950, č. 21232/50, a to na dobu 24 měsíců. Tento trest vykonával v době od 7. 11. 1950 do 2. 11. 1951. Propuštěn byl na základě výměru Krajského národního výboru v Brně ze dne 20. 10. 1951, č. III/3 - 256 - 10.10.51, v němž mu byla do doby pobytu v táboře nucených prací započtena doba výkonu vazby od 22. 5. 1950 do 7. 8. 1950, přičemž je z tohoto rozhodnutí zřejmé, že uvedené období bylo považováno za dobu pobytu v táboře nucených prací. Ministerstvo vnitra dne 29. 1. 1992 dopisem č. j. VSC/1 - 2913/91 stěžovateli sdělilo, že jeho nárok na odškodnění podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, je oprávněný a přiznalo mu finanční náhradu v celkové výši 29 667 Kč. Z těchto skutečností stěžovatel dovodil, že splnil veškeré podmínky stanovené § 5 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 357/2005 Sb.

Krajský soud stěžovatelu žalobu rozsudkem ze dne 27. 9. 2006 zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že z dikce § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 357/2005 Sb. vyplývá nezbytnost kumulativního naplnění podmínek pro vznik nároku na zvláštní příplatek a není-li splněna jedna z nich, ke vzniku nároku nedochází. Stěžovatelův neoprávněný pobyt v táboře nucených prací byl kratší 12 měsíců a zákon č. 357/2005 Sb. neobsahuje ustanovení o odstranění tvrdosti zákona, pročež žaloba musela být zamítnuta.

Tento rozsudek napadl stěžovatel kasační stížností, v níž argumentoval obdobně jako v žalobě ke krajskému soudu (z předložených písemných dokladů vyplývá, že podmínky citovaného ustanovení zákona č. 357/2005 Sb. splňuje). Dále stěžovatel namítl, že krajský soud nijak neposoudil obsah výměru ze dne 20. 10. 1950, jímž mu byla započtena doba vazby, a nijak se nevypořádal s právním posouzením otázky započítání doby vazby do doby pobytu v táboře nucených prací. Tím došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na podání učiněná v žalobním řízení a na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost je přípustná, neboť z jejího obsahu je zřejmé, že stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu dle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť řízení před soudem trpělo takovou vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/).

Nejvyšší správní soud konstatoval například v rozsudku publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS: *„Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu*

zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“. Právě k takovému pochybení došlo i v nyní posuzovaném případě, neboť se krajský soud vůbec nijak nevyjádřil ke stěžovatelským námitkám týkajícím se možnosti kumulace doby vazby a doby pobytu v táboře nucených prací a z toho vyplývajících důsledky pro zákonnost rozhodnutí žalované a správnosti skutkových zjištění k tomu se upínajících. To platí tím spíše, že se zde jednalo o námitku stěžejní, ovlivňující samou podstatu sporu.

Krajský soud tedy pochybil v tom, že pominul námitku týkající se skutkových zjištění ve vztahu k tvrzené době vazby. V dalším řízení bude třeba posoudit, zda žalovaná v tomto ohledu (z hlediska rozsahu zjišťování a dokazování skutkových okolností) pochybila, a to ve vztahu k obsahu žádosti a důkazních prostředků, jež měla žalovaná k dispozici ve svých evidencích, případně ve vztahu k její povinnosti podle § 6 odst. 5 zákona č. 357/2005 Sb.

Z hlediska právního hodnocení věci pak lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 4 Ads 89/2007 - 45 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že *nárok na zvláštní příspěvek k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 357/2005 Sb., o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, vznikne i tehdy, činí-li součet doby neoprávněného výkonu vazby nebo trestu odnětí svobody uvedené v § 5 odst. 1 písm. c) bod 1. a doby zařazení v táborech nucených prací nebo pracovním útvaru a nebo centralizačním klášteře s režimem obdobným táborům nucených prací podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2. celkem nejméně 12 měsíců*.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek Krajského soudu v Brně pro naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán (§110 odst. 3 s. ř. s.).

Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. června 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu